

dersøgt i Indenrigsministeriet, der er blevet indhentet adskillige Oplysninger om det, enhver af de Herrer vil være klar over, at der er rejst mange Indvendinger imod det. Hver Gang man prøver paa at lægge nye Baand paa en Institution, vil naturligvis denne Institution rejse sig og forsøge at undgaa disse formentlig snærende Baand. Imidlertid foreligger Sagen i Øjeblikket saaledes, at det er Indenrigsministeriets Tanke saa hurtigt som muligt atter at bringe dette Forslag frem til Forelæggelse paa Rigsdagen, dog i en noget ændret Skikkelse, lempet paa nogle enkelte Punkter, hvor der har vist sig rent praktiske Vanskeligheder, men skærpet paa andre Punkter, hvor dette maa anses for fornødent for at skabe en sikrere Kontrol, end vi hidtil have haft, og saa er det ganske vist Tanken at betragte Lovforslaget og den Lov, som forhaabentlig kommer ud deraf, som en rent midlertidig Ordning, idet man er klar over, at den maa følges af en gennemgribende Lovgivning om haade Sparekasser og Banker.

Tanken er at bære sig saaledes ad, at man til Lovforslaget knytter en Paragraf i Lighed med den, der var foreslaaet i Fjor om Nedsættelse af en Kommission til at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse. I Fjor var denne Kommissions Opgave ret strengt begrænset. Tanken er nu at give den et betydeligt videre Mandat. Jeg haaber da, at det inden alt for længe vil lade sig gøre at føre dette Forslag frem til Behandling her i Tinget. Men jeg maa tilføje, at nogen Tid kan det selvfølgelig tage. Ærede Medlemmer ville sikkert være klare over, at der for de nuværende Ministre er lidt vanskelige Vilkaar med Hensyn til Fordringen om hurtigt at lægge Lovgivningsarbejdet til Rette. De fleste Ministre ville have, om jeg saa maa sige, en Sommerferie til at komme ind i de Ting, de skulle forelægge ved Begyndelsen af det følgende Aar. Det nuværende Ministerium er kommet hovedkulds ind i det alt sammen, maa gennemgaa de enkelte Sager, kan jeg vel sige, forfra, og derfor bliver det nødvendigt at bede om det høje Tings Overbærenhed med Hensyn til den Hast, hvormed Ministeriet kan fremlægge Forslag.

Det ærede Medlem fra Fakse (Stau-ning) spurgte om et Hvalfangerselskab, som han mente truede Grønlandernes Fremtid. Jeg kan give det ærede Medlem det ud fra hans Synspunkt glædelige Svar, at vedkommende Hvalfangerselskab er opgivet. Det har ført Forhandlinger med

Indenrigsministeriet i den foregaaende Indenrigsministers Tid, og Indenrigsministeriets Holdning har vistnok bidraget til, at vedkommende Selskab er opgivet.

Saa gjorde det ærede Medlem fra Næstved (Andreassen) opmærksom paa en Ting, som syntes ham drilagtig og ubehagelig i den nuværende Tilstand, set med et Byraadsmedlems Øjne, nemlig at Officererne, der nu have faaet en noget gunstigere Stilling, end de tidligere havde, vedblivende kun skulde betale 2 pCt. i Kommunalskat. Jeg kan sympatisere med det ærede Medlems Opfattelse paa dette Punkt. Men det er mig en Glæde at kunne skyde, kan jeg vel sige, denne Opgave fra mig, Loven derom er given fra Krigsministeriet, og det er mig da en Glæde at kunne lægge denne Byrde paa Krigsministeren. Jeg antager, at saa snart den nuværende Forsvarsminister, som for Øjeblikket er fraværende, vender tilbage til Byen, vil han tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) rejste et Spørgsmaal af meget stor Rækkevidde. Det gjaldt den tvungne Voldgift til Afgørelse af Stridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Det ærede Medlem kastede sig i en sen Aftentime ind i en teoretisk Betragtning over Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere og de forskellige Bevægelser indenfor Socialdemokratiet og Arbejderbevægelsen. Paa dette Punkt skal jeg ikke følge ham, derimod skal jeg gøre en enkelt Bemærkning om selve Spørgsmaalet om tvungen Voldgift. Jeg tror, at vi bør være enige om ikke at tage dette Spørgsmaal dogmatisk. Vi skulle ikke paa Forhaand fastslaa: tvungen Voldgift er herlig til at klare Arbejdsstridigheder, eller sige: vi gaa aldrig i Danmark med til tvungen Voldgift. Det er mit Skøn, at de Steder, hvor den tvungne Voldgift er forsøgt, ere de gjorte Erfaringer meget tvivlsomme. Det er navnlig i New-Zeeland, den er forsøgt, og Resultaterne der ere af en saadan Karakter, at jeg ikke er sikker paa, at det ærede Medlem fra Vinderup vilde være saa overmaade glad, hvis han satte sig nøje ind i, hvorledes det har formet sig derovre. Men i det hele er der en Opfattelse, som synes mig afgørende her, og det er, at Staten skal ikke uden den yderste Nødvendighed prøve paa at skabe nogen Lovgivning paa dette Punkt, medmindre den finder Tilslutning dertil hos Arbejdere og Arbejdsgivere. Forholdet har hidtil været dette, at Arbejdsgivere og Arbejdere, der ellers have